

בש"פ 1053/16 - שלמה זריהן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1053/16

לפני: כבוד השופטת א' חיות
העורר: שלמה זריהן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת במ"ת 24161-12-15 שניתנה ביום 22.12.2015 על ידי כב' השופט ג' אזולאי

תאריך הישיבה: ח' באדר א' התשע"ו (17.2.2016)

העורר: בעצמו

בשם המשיבה: עו"ד נעימה חנאווי-כראם

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופט ג' אזולאי) מיום 22.12.2015 במ"ת 24161-12-15 שהורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו בת"פ 24140-12-15.

1. נגד העורר הוגש ביום 13.12.2015 כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של הצתה, איומים, הפרת הוראה חוקית והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בהמשך, תוקן כתב האישום כך שבמקום עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו יוחסה לעורר עבירה של תקיפת שוטר. על פי עובדות כתב האישום, ביום 7.12.2015 סמוך לשעה 2:30, הצית העורר אש בסמוך לדלת דירתה של משפחה המתגוררת בבניין הסמוך לבניין מגוריו בעיר טבריה (להלן: הדירה,

עמוד 1

המשפחה ו- הבניין) ונמלט מהמקום. זאת בעת שאמור היה לשהות במעצר בית לילי על פי החלטת בית המשפט השלום בטבריה מיום 13.5.2015 בהליך אחר שהתנהל נגדו (מ"ת 23410-05-15 - להלן: התיק הנוסף). בני המשפחה, שהיו באותה שעה בביתם, החלו בכיבוי האש והזמינו משטרה. לאחר שהגיעו שוטרים למקום הם ניגשו לביתו של העורר והודיעו לו כי הוא עצור והוא בתגובה אמר להם "בית קברות אני אשלח אתכם יא מאנייק מי אתם בכלל". בהמשך, כך על פי כתב האישום, נחקר העורר במשטרה ובמהלך חקירתו ירק בפניו של החוקר ואמר לו "יא זבל תוריד את המדים אני אזיין אותך בתחת יא אפס".

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המדינה בקשה לעצור את העורר עד תום ההליכים נגדו, וביום 22.12.2015 קיבל בית המשפט קמא את הבקשה. בהחלטתו קבע בית המשפט קמא כי מהודעתו של אחד מבני המשפחה המכיר את העורר עולה לכאורה כי הוא הבחין בעורר יורד במדרגות הבניין באותו הזמן שהאש אחזה בדלת הדירה. הודעה זו, כך נקבע, בצירוף טענתו של העורר לפיה כלל לא היה בבניין בעת שפרצה האש, יש בה כדי לבסס תשתית ראייתית לכאורית לביצוע עבירות ההצתה והפרת ההוראה החוקית על ידי העורר. בית המשפט קמא הוסיף וקבע כי ניתן היה אמנם לבצע פעולות חקירה נוספות בתיק כגון בדיקה להימצאות שרידי חומר דליק על בגדי העורר אך העובדה שהדבר לא נעשה אינה מכרסמת בעוצמת הראיות לכאורה הקיימות בתיק זה. עוד קבע בית המשפט קמא כי הודעות השוטרים שעצרו את העורר מבססות לכאורה את אשמתו גם ביתר העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. לפיכך, קבע בית המשפט קמא כי ישנן ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר וקיים סיכוי סביר להרשעתו. אשר לקיומה של עילת מעצר קבע בית המשפט קמא כי חומרת המעשים המיוחסים לעורר ועברו הפלילי המכביד מלמדים על מסוכנותו, והעובדה שהפר לכאורה את תנאי השחרור שנקבעו לו בתיק הנוסף מלמדת כי לא ניתן לתת בו אמון ולשחררו לחלופת מעצר.

3. העורר הגיש ערר על החלטתו של בית המשפט קמא ובהחלטתי מיום 15.2.2016 הוריתי למנות לו סנגור ציבורי אך מן הסגוריה הציבורית נמסר כי העורר מסרב לאפשר להם לייצג אותו ואינו משתף עמם פעולה ולפיכך נעניתי לבקשת הסגוריה לשחרר את הסנגור שמונה מייצגו העורר בערר והוא ייצג את עצמו.

לטענת העורר שגה בית המשפט קמא בקבעו כי יש ראיות לכאורה להוכחת אשמתו וכי קיימת עילה למעצרו עד תום ההליכים. לטענתו, הראיות לכאורה נגדו הן נסיבתיות בלבד והחלטתו של בית המשפט קמא לעצור אותו עד תום ההליכים מבוססת בעיקר על עברו הפלילי. העורר מוסיף וטוען כי אבי המשפחה שדלתה הוצתה מסוכסך עם אנשים רבים וכי אין סיבה להניח שדווקא הוא היה זה שהצית את הדלת. בנוסף, טוען העורר לסתירות ופרכות בחומר הראיות לכאורה ולמחדלי חקירה בעניינו, ולטענתו הוא אף לא היה אמור לשהות במעצר בית לילי באותו מועד במסגרת התיק הנוסף.

המדינה טוענת מנגד כי אין מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא. לטענתה, העורר נצפה לכאורה על ידי אחד מבני המשפחה כשהוא יורד במדרגות הבניין באותה שעה שהאש אחזה בדלת הדירה והדבר מוכיח ברמה הלכאורית הנדרשת כי ביצע את עבירות ההצתה וכן הפר הוראה חוקית בהינתן ההחלטה מן התיק הנוסף שהוצגה. עוד טוענת המדינה כי חומרת המעשים המיוחסים לעורר, עברו הפלילי המכביד וההפרה לכאורה של תנאי השחרור שנקבעו לו בתיק הנוסף, מוליכים כולם אל המסקנה כי לא ניתן לתת בו אמון ולאין את מסוכנותו באמצעות חלופת מעצר.

4. לאחר שעיינתי בחומר הראיות לכאורה בתיק הגעתי למסקנה כי התשתית הראייתית הלכאורית הקיימת במקרה

דנן מבססת סיכוי סביר להרשעתו של העורר בעבירות המיוחסות לו וכי אין מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא להורות על מעצרו עד תום ההליכים.

מחקירתו של אחד מבני המשפחה עולה לכאורה כי הוא הבחין בעורר, אותו הוא מכיר לטענתו מילדות, יורד במדרגות הבניין מכיוון הדירה וכי מיד לאחר מכן הבחין באש שאחזה בדלת הדירה (ראו: הודעתו במשטרה מיום 7.12.2015 ודו"ח ביצוע עימות בינו לבין העורר מיום 8.12.2015). ראייה זו קושרת לכאורה את העורר להצתה המתוארת בכתב האישום, והעובדה שהיה ניתן לבצע במקרה דנן פעולות חקירה נוספות כגון בדיקת שרידי חומר דליק על בגדיו של העורר, אין בה כדי לשנות ממסקנה זו (ראו והשוו: בש"פ 7555/15 אפשטיין נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (24.11.2015)). זאת ועוד, מהראיות לכאורה בתיק עולה כי העורר קילל את השוטרים שעצרו וחקרו אותו וירק בפניו של אחד מהם (ראו: דו"ח פעולה מאת רס"מ מאיר חורש מיום 7.12.2015; מזכרו של השוטרי עארף סולימאן מיום 7.12.2015; מזכרו של רס"מ מאיר חורש מיום 7.12.2015; הודעתו של הקצין מתן נחום מיום 9.12.2015). עוד עולה מהראיות לכאורה כי במועד ביצוע העבירות, ובניגוד לנטען על ידו, נדרש העורר לשהות במעצר בית (ראו: החלטתו של בית משפט השלום בטבריה בתיק הנוסף מיום 13.5.2015; ועמ' 3 ש' 45-46 להודעתו של העורר במשטרה מיום 8.12.2015). לפיכך, אין מקום להתערב במסקנתו של בית המשפט קמא לפיה ישנן ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

5. בהינתן המעשים המיוחסים לעורר, בהינתן עברו הפלילי המכביד הכולל הרשעות בעבירות סמים, אלימות ורכוש, ובהינתן העובדה שהוכח לכאורה כי הפר את תנאי השחרור שנקבעו לו בתיק הנוסף, אין מקום להתערב במסקנתו הנוספת של בית המשפט קמא, לפיה ישנה עילה למעצרו של העורר ואין מקום להורות על שחרורו לחלופת מעצר.

אשר על כן, דין הערר להידחות.

ניתנה היום, י"ב באדר א' התשע"ו (21.2.2016).

ש ו פ ט ת